

APLEC DE MATAGALLS - 2017

9-7-2017

Apleguistes que doneu vida al seixanta-vuitè aplec de Matagalls i que, en el cor de l'aplec, celebren la missa al bell cim que corona la creu i l'altar de Matagalls, que en els vostres cors s'afermin les tres motivacions en una sola ànima de l'Aplec de Matagalls: l'amor a Crist, l'amor a la pàtria i l'amor a la muntanya. I, com a expressió d'aquest únic cor i única ànima, la creu, a la qual cantava en un poema Mn. Jacint Verdaguer: «Catalans tots, de genollons a terra. / Mirau allí lo signe de la Creu / com de la pàtria en la més alta serra / eixampla avui los braços / per acostar-los amb tots sos fills a Déu.»

La creu de Matagalls no parla sols d'un passat, sinó d'un present que s'obre amb força al futur. Jesús, el qui morí en la creu per salvar la humanitat, és el mateix que ressuscità i ara és viu en l'Església i en el món. Per això les seves paraules que hem proclamat en la celebració no són paraules d'un passat o una mera fruïció de paraules boniques; són paraula viva de Jesús, que ens parla ara i aquí. Hem escoltat com Jesús prega i com convida a ser deixebles seus.

Jesús prega. Ell parla amb confiança a Déu anomenant-lo «Pare». Aquesta és una de les novetats de Jesús que parla de qui és ell. Ell és el Fill etern del Pare. Però ell mateix ens convida a nosaltres els seus seguidors a anomenar Pare a Déu. Aquesta és la pregària cristiana: confiar en Déu sempre, perquè és el nostre Pare. I Jesús enalteix el seu Pare i el nostre Pare, reconeixent-lo *Senyor del cel i de la terra*. I és bo que també nosaltres, des d'aquest cim de Matagalls, reconeguem Déu creador i Senyor de totes les coses creades. Què seria de la creació sense el seu creador? Darrere la bellesa de la natura, del món, de l'univers, no hi ha un atzar fred i sense ànima, ni tampoc una matèria sense cor. No, en la raó i en la finalitat de tot el que existeix hi ha l'amor, l'Amor amb majúscula, hi ha Déu que és amor. Un dels perills actuals del pensament dominant és la negació de Déu creador i, darrere d'aquesta, la mateixa negació de l'home com a cim de la creació i amb la dignitat de fill de Déu. L'univers sense els homes i dones perdria la joirosa lloança a Déu que neix de contemplar el misteri de la creació. Certament que el pecat en el cor de l'home pot fer mal al món creat, com ens diu el sant pare Francesc en l'encíclica *Ludato sí!*: «La violència que hi ha en el cor de l'home, ferit pel pecat, també es manifesta en els símptomes de malaltia que advertim en el sòl, en l'aigua, en els éssers vivents» (núm.1). Però, al mateix temps, tampoc no és correcte de dir que aquest planeta no es podrà mai sentir feliç fins que no hagi expulsat el gènere humà. La humanitat en si mateixa no és mai enemiga de la casa comuna; sí, però, que hem de créixer tots en una autèntica «ecologia humana» que «implica cuidar i millorar el món amb canvis profunds en els estils de vida, en els models de producció i de consum, en les estructures consolidades de poder que regeixen avui la societat. L'autèntic desenvolupament humà posseeix un caràcter moral i suposa el ple respecte a la persona humana, però també ha de prestar atenció al món natural i tenir en compte la naturalesa de cada ésser i la seva mútua connexió en un sistema ordenat. Per tant, la capacitat de transformar la realitat que té l'ésser humà ha

de desenvolupar-se sobre la base de la donació originària de les coses per part de Déu» (ibídem, 5).

Jesús ens convida, una vegada més, a ser els seus deixebles. Ell dóna gràcies al Pare pels qui accepten la seva predicació, el seu missatge, la seva salvació. Certament que ell reconeix que els qui el segueixen no són els savis i entesos, segons el món, sinó els senzills, els qui tenen mirada d'infant i cor de pobre. Nosaltres volem ser d'aquests; volem ser dels qui, malgrat les nostres deficiències i pecats, no volen deixar d'acollir la misericòrdia que brolla del cor de Jesús, clavat en la creu. No són pas temps fàcils per a ser dels seguidors de Crist. És bo que aquí davant de la creu del Montseny, creu que senya el nostre país, també nosaltres escoltem aquelles paraules de Jesús adreçades als apòstols, després del sermó del Pa de vida, quan molts l'abandonaren: *També vosaltres em voleu deixar?* I fem nostra, des del més íntim del nostre cor, la resposta de Simó Pere: *Senyor, a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna, i nosaltres hem cregut i sabem que sou el Sant de Déu* (Jn 6, 67-68).

Unim-nos a tots els qui arreu de la nostra terra celebren l'eucaristia, avui diumenge, dia del Senyor. Unim-nos a tota l'Església estesa per tot el món i a tots els qui ja participen de l'Aplec per sempre en l'eternitat de Déu, sant Antoni Maria Claret i tants i tants que estimaren aquest aplec i el feren possible. A tots els recordem i per tots preguem, comptant també amb la seva intercessió. Que santa Maria, patrona de Catalunya, des del seu tron de la muntanya de Montserrat, intercedeixi per tots nosaltres i per tots els qui portem al cor. Així sigui.